

ΜΠΕΡΝ. Είπντά 'ναι: αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπου θέλεις νὰ
[τε] δώσης;

ἔμὲ τὸ κακορρίζικο δὲν ἔχεις νὰ πλερώσης,
ὅπου 'ναι μῆνες σήμερο δέκα, πού σου δουλεύω, 55
καὶ ἔξοπίσω σ' ἀκλουθῶ μόνο καὶ λεβεντεύω,
καὶ ἀποὺ τὴν πείνα τὴν πολλὴ συχνιὰ τὸ νοῦ μου χάνω,
κ' ἐδὰ 'χεις πράματα πολλὰ νὰ δίδης τῷ ρουφιάνω.

ΤΖΑΒ. Τεὶ μάνιτές μου βλέπεσαι μὴ ξεθυμάνω ἔλες
ἀπάνω σου γαϊδούρακα· τεὶ δυὸ παλιοπιστόλες, 60
ἀπόχω ἔκει καὶ κρέμονται, θέλω νὰ τεὶ χαρίσω,
κ' εἶναι καὶ κιόλας πλέρωμα στὸ 'κόπο τεὶ περίσσο.

ΜΠΕΡΝ. Χάρισμαν ἀξαζόμενο, νὰ ζήσης, καὶ μεγάλο
τεὶ δίδεις, καὶ λογιάζω ἐγὼ νὰ κάμη δίχως ἄλλο.

Φ. 374 β

σὰ πεθυμᾶς, τὴ ρουφιανιά, μὰ θεὸ νὰ σ' ἀδιζάρω· 65
κατέχεις ἕναν ἀδερφὸ πῶς ἔχει ἡ νύφη φράρο:

ΤΖΑΒ. Γνωρίζω τονε πολλὰ καλὰ, καὶ εἶντα θὰ πῆς
[γιά κείνο;

ΜΠΕΡΝ. Αὐτόνος εἶναι ἀδεξωπός, καὶ ὡσὰ τὸ μάθη,
[κρίνω,

μὴ πὰ νὰ τοῦ κακοφανῆ καὶ ἀδυνατὰ μανίση,
καὶ βρῆ σε μοναχὸ ποθὲς νὰ πὰ σὲ κοπανίση. 70

ΤΖΑΒ. Μαλλιοστὰς νὰ τὸ χαίρεται περίσσο τοῦ ντοκάρει,
ἕνα κουνιάδο ἔτσι ἀκριθὸ ὡσὰν ἐμὲ νὰ πάρη.

ΜΠΕΡΝ. Ἐδε πουσούνιν ἄμορφο, ὅπου 'ναι ἡ ἀφεντιὰ σου·
ἂ σὸβγη, λέγω, τοῦ καλοῦ ἐτούτη ἡ φέστα, γειὰ σου,

ΤΖΑΒ. Ἄνισως πάλι, σὰν τὸ λές, κακοφανῆ τοῦ φράρο, 75

στ. 66 Τὸ τέλος τοῦ στίχου ἔχει διορθωθῆ ὑπὸ νεωτέρας χει-
ρὸς εἰς πού ἔχει καὶ λέν το Διάρο (Gliaro).

στ: 75 Τὸ Φράρο πάλιν διεγράφη καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐτέθη Λιάρο.

τάσσω σου πῶς συζώντανο θέλω νὰ τότε γδάρω,
καὶ τὸ δερμάτιν του ἄγερα νὰ πιάσω νὰ γεμώσω,
ἔμπλι τῶν ἄλλωνῶ φραρῶ μονάχας γιά νὰ δώσω,
νὰ μὲ θωροῦσι ἀπὸ μακρὰς, νὰ τρέμη τὸ σκατόν τως,
νὰ μὴν ἀποκοτοῦσινε νὰ μὲ πειράζου πλιό τως. 80

ΜΠΕΡΝ. Τρὼς τεὶ κατέχω το ἔλους τως μόνο μὲ τὴ
[θωριά σου,

γιατὶ γνωρίζω τη καλὰ ἐγὼ τὴν ἀντρεία σου,
μὰ 'γὼ ἔλεγα ἀπὸ λόγου τως μακρὰ νὰ λειψῆς πάλι,
νὰ μὴ σοῦ τὸ πετσώσουσι καὶ τῶρα ὡσὰν τὴν ἄλλη,

ΤΖΑΒ. Ἐτότες μὲ πηδήξουσι ἀξάφνου, μὰ ἤφυγά τως 85
ποῦρι 'ς ἔλο τὸ ὕστερο. Μπερν. Ναίσκε, μὰ τὰ
[σκοινιά τως

Φ. 375 α

ΤΖΑΒ. Ἐτουτεσὰ τεὶ ἀθιβολές βρειουμαί τεὶ, καὶ
[σώνει,

καὶ ἄς πὰ νὰ βροῦμε τὴ Πετροῦ νὰ κάμη τὴ δουλειὰ
[μου,
καὶ ἀνὲ γενῆ, μηδένας πλιό δὲν πάγει ὀμπρός καλ-
[λιά μου. 90

ΜΠΕΡΝ. Κακὰ νὰ 'ναι τὰ τέλη σου, πιστόλες, λέει,
[θὰ δώση

γροικατέ του ἀπαθιβολές, Ρουφιάνες νὰ πλερώση,

στ. 78 Πάλιν διεγράφη τὸ Φράρο καὶ ἐγράφη ἔμπλι ἄλλωνῶ
τῶν ὀχουθρῶ.